

2022/02/12 - 03/27

Megnyitó / Opening: 2022/02/11 (PÉN/FRI) 19:00

Hegymozgatás hat lépésben / Moving a Mountain in Six Acts

Kiállító művészek / Exhibiting artists:

Lida ABDUL | Ouassila ARRAS | GYŐRI Andrea Éva

Camille HENROT | Kapwani KIWANGA | Maria LAET

A kiállítás **Liberty Adrien** kurátor, a Budapesti és a Párizsi Francia Intézet (La Collection) és a Trafó Galéria együttműködésében valósult meg. / The exhibition is a collaboration between curator **Liberty Adrien**, the French Institute of Budapest and Paris (La Collection) and Trafó Gallery.

A *Hegymozgatás hat lépésben* című kiállítás a művészek Braziliától Algérián, Egyiptomon és Tanzánián át Afganisztánig terjedő személyes tájértelmezésein keresztül egy meditatív utazásra invitálja a látogatókat. A globális kérdéseket is érintő, ugyanakkor intim és szubjektív nézőpontú jelenetek teret engednek a költőiségben és az absztrakcióban rejlő lehetőségeknek és ezáltal új utakat nyitnak a sérelmek és sérülések kezelésében is. A kiállítás így egy szelídebb, az embert, a nem emberi létezőket és a természetet egygyé olvasztó jövő felé mutat.

A kiállítás olyan világokba kalauzolja a nézőt, ahol az ismétlődő cselekvéssorok terápiás folyamatok katalizátorává válnak. **Ouassila Arras** hennával színezett és órákon át kefélt gyengéd és puha textil-installációja az Algéria és Marokkó közötti határon elterülő sérült tájhoz, és azokhoz a családokat védő rituális tradíciókhoz kapcsolódik, melyek során az algériai nők hennával színezik a hegyi bárányok szőrét.

Maria Laet *Föld (Parque Lage)* című videója egy nagyobb műegyüttes része, melyben a művész arra tesz kísérletet, hogy finom gesztusokkal gyógyítsa be a föld felszínét. A videóban a művész aprólékos öltésekkel varrja össze a talajt, ez a sajátos hímzés azonban nem dekoratív célból történik, hanem azért, hogy rámutasson a helyreállítás küzdelmes voltára, hiábavalóságára és szükségszerű átmenetiségére.

Kapwani Kiwanga *Vumbi* című videójában az a végeláthatatlan, monoton rítus látható, ahogy a művész Tanzániában, a száraz évszakban egy fa leveleit tisztogatja a ráakódott finom porrétegtől (szuahéli nyelven *vumbi*), hogy az lassan visszanyerje valódi színét. A fát tisztogató óvatos mozdulatsorok egyszerre feleslegesek – hisz tudható, hogy a fát hamarosan úgyszólván újra beborítja a por –, ugyanakkor a levelek vörösből újra zölddé törölgetésének gyengéd és festői aktusai is egyben.

Moving a Mountain in Six Acts is a meditative journey into personal landscapes from Brazil through Algeria, Tanzania and Egypt to Afghanistan. By creating a space for stories that are both global and intimate, the artists evoke the potential of poetry and abstraction to address and relieve harms and ills. The exhibition is an odyssey to a hoped-for gentler future, where humans, the living and the natural world are seen as one.

Conceived as a play in several acts, the exhibition takes the viewer into worlds where the repetition of actions becomes a catalyst for therapeutic processes. The textile installation by **Ouassila Arras** transforms Trafó Gallery into a space of tenderness and softness despite its reference to scarred landscapes on the border between Algeria and Morocco. The carpet, being a kind of skin of the floor, is partly covered with henna and brushed for hours. The artist repeats the traditional ritualistic movements of Algerian women who dye the fur of mountain sheep with henna to bring luck and protection for their families.

The video *Earth (Parque Lage)* by **Maria Laet** is part of a series of artworks that, by performing simple gestures, demonstrate the impossible attempt of mending the disturbed tissue of the earth. The artist meticulously stitches the terrain – this deed is, however not meant to embellish the upper layer of the land, instead points to the limited and transitory effect of the struggles of an individual to restore what's been left undone.

In her video piece *Vumbi*, **Kapwani Kiwanga** performs a ceaseless monotonous rite during the dry season in Tanzania on a tree covered in a layer of fine dust (*vumbi* in Swahili), which regains its true colors after repeated efforts. These careful wiping moves are on the one hand, pursuits of cleaning the trees – with the certainty in mind that they will soon be anyways covered with dirt –, on the other hand, the process can also be read as a gentle and painterly act of caressing the leaves from red to green again.

Hogyan kalibrálható újra a környezethez fűződő viszonyunk a pusztulás és az összeomlás közepette és miből nyerhetünk új reményeket? A kiállításon látható művek nagyszabású tettek és stratégiák helyett alig észrevehető és első pillantásra hiábavalónak tűnő, gyengéd lépésekkel közelítenek a reziliencia kiépítése felé. **Lida Abdul** *Amit ébredés után láttunk* című videóműve a fizikai és mentális helyreállítás folyamataihoz kapcsolódik. A videóban férfiak egy csoportja látható, akik gondosan összehangolt mozdulatokkal igyekeznek lebontani egy kabuli bombázás során megsérült épületet. A videó egy szurreális vízió egy rom dekonstrukciójáról és elmélkedés a háború utóregéseiről; a pusztítás, az elfogadás és a megújulás hatásainak összefüggéseiről.

Camille Henrot Egyiptomban forgatott *Cynopolis* című filmje kóbor kutyák, turisták, régészeti ásatáson dolgozó munkások és egy Kairó külvárosában szemetet válogató nő mozdulatai közötti kapcsolódásokra irányítja figyelmünket. Az emberi és a kutya perspektívája között folyamatosan váltakozó kép újra és újra kibillent megszokott nézőpontunkból. A fetisizált műemlékek és a körülöttük heverő műanyagszemét megjelenítésével a *Cynopolis* arra kérdezi rá, hogy hogyan szervezik kulturális örökségünkhöz és történelmünkhöz fűződő viszonyunkat az élők és a holtak, az állatok és az emberek, a turisták és a helyi közösségek, illetve az, hogy milyen értéket társítunk ezekhez a lényekhez, helyszínekhez és anyagokhoz.

Győri Andrea Éva érzéki és finom rajzai olyan folyamatok lenyomatai, melyek a gyógyuláshoz, a megváltozott testhez való alkalmazkodáshoz, a test újbóli feltérképezéséhez és állandó újratanuláshoz kapcsolódnak, a saját test feletti kontroll – fizikai, mentális és érzéki szinten történő – visszavételének céljából.

A kiállítás terét a látszólag értelmetlen gesztusok, az ismétlések és visszajátszások, a feltérképezés, a korrekció, a rendszerezés, a szortírozás, a javítás és a szétszalázás mozdulatai töltik be; melyek egy-egy lépéssel közelebb vihetnek bennünket ahhoz, hogy megbékéljünk a számunkra otthont adó – külső vagy belső – tájakkal.

Lida Abdul (*1973, Afganisztán) politológiából és filozófiából diplomázott a California State University, valamint a University of Californian. Abdul az 1979-es szovjet bevonulást követően családjával elmenekült Afganisztánból, majd menekültként Indiában és Németországban élt, mielőtt az Egyesült Államokban telepedett le. Nomád művészek tartja magát; alkotói gyakorlatának központi témái a kulturális identitás, a migráció, valamint az Afganisztán közelmúltját meghatározó pusztulás, romlás és kitelepítési folyamatok. Munkái a testek és a tájak viszonyrendszerével, valamint a szülőföld, az otthon, a száműzetés és a politikai ellenállás fogalmaival foglalkoznak.

Lida Abdul különféle művészeti médiumokban alkot; videókat, filmeket, fotókat, installációkat és performanszokat jegyez. Egyéni kiállításai a kabuli National Museum of Afghanistanban; az Indianapolis Museum of Contemporary Artban; az illinois-i

How shall we recalibrate our ties with the environment in the midst of destruction and collapse and forge new hopes? The works presented in the show offer ways of commencing this endeavour leading to sheer resilience in small, almost invisible and seemingly pointless moves instead of grand maneuvers and strategies. The physical and mental work of remediation is what is expressed in **Lida Abdul**'s video work *What we saw upon awakening*. In the video we see a group of men, carefully coordinating their moves that culminates in the tearing down of a house destroyed by a bombing in Kabul, resulting in a surreal vision of the deconstruction of a ruin. The video is a meditation on the aftermath of war, exposing the tangled aftershocks of destruction, acceptance and renewal.

Shot in Egypt, **Camille Henrot**'s *Cynopolis* turns our attention to the connections between a pack of stray dogs, a stream of tourists, workers on an archaeological excavation near Saqqara and the movement of a woman sorting trash on the outskirts of Cairo. The camera shifts from human to dog perspective and is at times completely inverted, destabilising the point of view. By depicting fetishized monuments surrounded by plastic waste, *Cynopolis* raises questions of how we might manage cultural heritage and history while negotiating between the living and the dead, the animal and the human, the tourist and the local community and what kind of value we associate with these beings, sites and materials.

Andrea Éva Győri's subtle drawings are the imprints of processes related to healing, to re-mapping and adapting to a new body-landscape, and to constantly relearning the instrument of the body in order to regain control over it on a physical, mental and sensual level.

The exhibition creates space for seemingly senseless gestures and repetitive acts of doing and undoing, of mapping, mending, sorting, stitching, repairing and disentangling; attempts to come to terms with – inner or external – landscapes that are home to us, one move at a time.

Lida Abdul (*1973, Afghanistan) graduated in political science and in philosophy from California State University and from the University of California. Abdul fled Afghanistan with her family following the Soviet invasion in 1979, and lived as a refugee in India and Germany before immigrating to the United States. Based on this experience, Abdul considers herself a nomadic artist, and her films, videos, and installations are permeated with themes of cultural identity, migration, and the processes of destruction and displacement that have marked Afghanistan's recent history. Abdul's work often focuses on bodies and landscapes, exploring their complex interaction as a way to examine notions of homeland, exile, and political resistance.

Abdul produced work in many media including video, film, photography, installation and live performance. She had solo exhibitions at the National Museum of Afghanistan, Kabul; Indianapolis Museum

Krannert Art Museumban; a málagai Centro de Arte Contemporáneo-ban és a lisszaboni Calouste Gulbenkian Foundationban voltak láthatóak. Műveit csoportos kiállítások formájában mutatta be a Brooklyn Museum; a Haifa Museum of Art; a Velencei Biennálé (2005 és 2015); a Moszkvai Biennálé (2007); a kasseli Documenta (2012), az Istanbul Modern, a Kunsthalle Vienna, a Museum of Modern Art Arnhem, a CAC Centre d'Art Contemporain de Brétigny és a Frac Lorraine Metz. Elnyerte a Velencei Biennálé Taiwan Awardját (2005); az amszterdami Prince Claus Cultural Awardot (2006); a Sharjah Biennálén a UNESCO Prize for the Promotion of the Arts-ot és az osnabrücker European Media Art Festival díját (2009).

Az elmúlt években Afganisztán különböző területein dolgozott az építészet és az identitás kapcsolatát feltáró projektjein.

Ouassila Arras (*1993, Franciaország) 2018-ban végzett a Reims-i École Supérieure d'Art et de Designon. Arras az identitás és az emlékezet összefüggéseire fókuszáló művei hétköznapi, egyszerű anyagokból épülnek fel. A száműzetés, a háború, az elhallgatás és a tabusítás fogalmai által meghatározott francia-algériai történelmet család-történetének epizódjaival olvassa össze a hivatalos történetírásból kiszoruló identitáspolitikai eseményekre és kérdésekre koncentrálna. Algériai, chicagói és berlini kutatásai során archív anyagokat és személyes beszámolókat gyűjtve a múlt és a jelen kölcsönhatását vizsgálta.

Arras 2018-ban elnyerte a Musée des Beaux-Arts de Reims Prisme díját. Legutóbbi egyéni kiállításait a Frac Champagne-Ardenne-ben, a Les Tanneries Centre d'Art Contemporain-ben és a berlini Künstlerhaus Bethanienben mutatták be. Munkái a közel-múltban a Romainville-i Fiminco Foundation, a Saint Étienne-i Musée d'Art Moderne et Contemporain és a párizsi GB Agency Galéria csoportos kiállításain voltak láthatóak. Ouassila Arras következő önálló kiállítása 2022 februárjában nyílik a FRAC Lorraine Metzben.

Ouassila Arras Berlin és Reims között él és dolgozik.

Győri Andrea Éva (*1985, Magyarország) a Magyar Képzőművészeti Egyetemen, a stuttgarteri Staatliche Akademie der Bildenden Künste-n és a szülői HONGIK Egyetemen tanult. A maastrichti Jan Van Eyck Multiform Institute for Fine Art and Reflection; a Szöuli Művészeti Múzeum és a Bad Ems-i Künstlerhaus Schloss Balmoral rezidenciaprogramjaiban vett részt.

Művészeti gyakorlata a test és a psziché közötti kapcsolatot vizsgálja; erre a viszonyrendszerre a személyes és társadalmi folyamatok tükröződéseként tekint. Bensőséges, folyamatalapú és gyakran performatív művei a rajz, a videó-performansz és a szobrászat médiumán keresztül bontakoznak ki. Munkáinak visszatérő témái a szexualitás és a kielégülés mint öngondoskodási forma, a partneri kapcsolatok és az általuk generált hatalmi helyzetek. A folytonos átalakulásban lévő női test 2018 óta műveinek központi eleme, ekkor diagnosztizáltak nála emlőrákot. Folyamatalapú, együttműködésen alapuló projektjei az egyéni műveiben is vissza-

of Contemporary Art; Krannert Art Museum, Champaign, Illinois; Centro de Arte Contemporáneo Málaga and the Calouste Gulbenkian Foundation, Lisbon. She has been included in the group exhibitions in Brooklyn Museum, Haifa Museum of Art, the Venice Biennale (2005 and 2015); Moscow Biennial (2007); Documenta, Kassel (2012), Istanbul Modern, Kunsthalle Vienna, Museum of Modern Art Arnhem, CAC Centre d'Art Contemporain de Brétigny and Frac Lorraine Metz. She is a recipient of the Taiwan Award at the Venice Biennale (2005); Prince Claus Cultural Award, Amsterdam (2006); UNESCO Prize for the Promotion of the Arts, Sharjah Biennial, United Arab Emirates (2007); and EMAF Award, Osnabrück, Germany (2009).

For the past few years, Abdul has been working in different parts of Afghanistan on projects exploring the relationship between architecture and identity.

Ouassila Arras (*1993, France) graduated from the ESAD de Reims in 2018. Using simple materials and domestic objects collected from everyday life, Arras questions the memory of identity. She traces the thread of a fragmented Franco-Algerian history, shattered by exile, war, silences and taboos, through the stories of her own family history, absent from official accounts and crossed by identity and political issues. Her research is informed by several trips to Algeria, Chicago and Berlin, which provided an opportunity for the artist to "de-territorialise" herself by collecting archives and testimonies in a constant interplay between past and present.

Arras won the Prisme Prize at the Musée des Beaux-Arts de Reims in 2018. Her recent solo exhibitions were presented at the Frac Champagne-Ardenne, at CAC of Tanneries and at Künstlerhaus Bethanien in Berlin. Her work was included recently in group shows at Fiminco Foundation in Romainville, at MAMC in Saint Etienne and at the GB Agency gallery in Paris. For February 2022, Ouassila is preparing her next solo show at FRAC Lorraine Metz.

She lives and works between Berlin and Reims.

Andrea Éva Győri (*1985, Hungary) studied at Hungarian University of Fine Arts in Budapest, at Staatliche Akademie der Bildenden Künste in Stuttgart and at HONGIK University, Seoul, Korea. She was artist in residence at Jan Van Eyck Multiform Institute for Fine Art and Reflection in Maastricht; at Seoul Museum of Art and at Künstlerhaus Schloss Balmoral, Bad Ems.

Her artistic practice revolves around the connection between the body and the psyche, seen as a reaction to personal and social processes. Her intimate, process-based and often performative works unfold through the media of drawing, painting, video performance and sculpture. Themes include sexuality and satisfaction as forms of self-care, as well as partnerships and the power relations that they generate. The emotional and physical aspects of the female body in transition has been a recurring topic in her work since 2018, when she was diagnosed with breast cancer.

köszönő őszinteséget és meghittséget tárják fel egy sajátosan kíváncsi, kísérletező, szinte gyermeki módon.

Munkái számos hazai és nemzetközi művészeti intézményben voltak láthatóak, többek között a müncheni Haus der Kunst, a middelburgi Vleeshal Center for Contemporary Art, a MANIFESTA 11, a Löwenbräukunst Zürich; a berlini Grimmuseum, Berlin; a rotterdami Witte de With Center for Contemporary Art; a maastrichti Bonnefantenmuseum; a Seoul Museum of Art; a ramallahi /si:n/ Biennial for Videoart and Performance; a Bonner Kunstverein; a stuttgarti 12. Württembergischer Kunstverein, a prágai FUTURA Projects, a budapesti Ludwig Múzeum és az acb Galéria kiállításain. 2020-ban az Esterházy Art Award egyik nyertese és a Mondriaan Fonds Stipendium for Established Artists 2020-2024 ösztöndíjasa.

Rotterdamban él és dolgozik.

Camille Henrot (*1978, Franciaország) alkotói gyakorlata a film, a festészet, a rajz, a szobrászat és az installáció határterületén helyezkedik el. A művész referencia-hálója az önségítő eszközöktől és módszerektől az online piactereken, a kulturális antropológián, az irodalmon és a pszichoanalízisen keresztül a közösségi médiáig terjed; munkái az egyén és a globális szubjektum összecsúsztatására kérdeznak rá. Henrot-t az érzelmi és politikai kérdések, valamint az ideológiák, a globalizáció, a hit és az újmédia korunk rendszerszintű szorongáshoz vezető kölcsönhatásai foglalkoztatják. Munkáinak középpontjában az információelosztás és az interperszonális kapcsolatok változó formái, az egyéni tapasztalatok makroszkopikus dinamikái, valamint a képek és a nyelv összefüggései állnak.

A Smithsonian Institute 2013-as ösztöndíjasaként készítette el *Grosse Fatigue* című filmjét, melyért elnyerte az 55. Velencei Biennále Ezüst Oroszlán Díját. 2014-ben a Nam June Paik Award, 2015-ben az Edvard Munch Award nyertese. *The Pale Fox* című, a londoni Chisenhale Gallery-ben 2014-ben látható installációját a későbbiekben bemutatta a koppenhágai Kunsthall Charlottenborg, a párizsi Bétonsalon - Centre for Art and Research és a münsteri Westfälischer Kunstverein is. 2017-ben mutatta be nagyszabású, a párizsi Palais de Tokyo egész terét betöltő *Days Are Dogs* című kiállítását. Egyéni kiállításainak a New York-i New Museum, a berlini Schinkel Pavillon, a New Orleans Museum of Art, a római Fondazione Memmo és a Tokyo Opera City Art Gallery adott otthont. Kiállított a Lyoni, a Berlini és a Sydney-i Biennálén.

Jelenleg New Yorkban és Berlinben él.

Kapwani Kiwanga (* 1978, Kanada) antropológiát és összehasonlító hittudományt hallgatott a montreáli McGill Egyetemen, művészeti tanulmányait a l'École des Beaux-Arts de Paris-n folytatta. A marginalizált vagy feledésbe merült történelmi narratívákat kortárs jelenségekkel, archívumokkal és a jövőben rejlő lehetőségekkel párhuzamba helyező munkái a hatalmi egyenlőtlenségek széleskörű hatását térképezik fel. Kutatásalapú alkotói gyakorlatára

In a curious, almost childlike way, her process-based work unearths an honesty and intimacy that is echoed in her works.

She has presented her work at international institutions, including: Haus der Kunst, Munich; Vleeshal Center for Contemporary Art, Middelburg (solo); MANIFESTA 11, Löwenbräukunst Zürich; Grimmuseum, Berlin (solo); Witte de With Center for Contemporary Art, Rotterdam; Bonnefantenmuseum Maastricht; Seoul Museum of Art; /si:n/ Biennial for Videoart and Performance in Palestine, Ramallah; Bonner Kunstverein, Bonn; 12. Württembergischer Kunstverein, Stuttgart, FUTURA Projects Prague (solo), Ludwig Museum Budapest and acb Gallery Budapest. She won the Esterházy Art Award in 2020 and was granted the Stipendium for Established Artists 2020-2024 by Mondriaan Fonds.

Andrea Éva Györi lives and works in Rotterdam.

Camille Henrot's (*1978, France) practice moves seamlessly between film, painting, drawing, sculpture and installation. The artist references self-help, online second-hand marketplaces, cultural anthropology, literature, psychoanalysis, and social media to question what it means to be at once a private individual and a global subject. Henrot is interested in confronting emotional and political issues, and looking at how ideology, globalization, belief and new media are interacting to create an environment of structural anxiety. The changing modes of information distribution and interpersonal connections, the relationships between individual experiences and macroscopic dynamics, as well as between images and language, are at the center of her works.

A 2013 fellowship at the Smithsonian Institute resulted in her film *Grosse Fatigue*, for which she was awarded the Silver Lion at the 55th Venice Biennale. She is the recipient of the 2014 Nam June Paik Award and the 2015 Edvard Munch Award. Her 2014 installation *The Pale Fox* at Chisenhale Gallery in London, went on to travel to institutions including Kunsthall Charlottenborg, Copenhagen; Bétonsalon - Centre for art and research, Paris; and Westfälischer Kunstverein, Münster, Germany. In 2017, Henrot was given carte blanche at Palais de Tokyo in Paris, where she presented the major exhibition *Days Are Dogs*. Henrot has had solo exhibitions at the New Museum, New York; Schinkel Pavillon, Berlin; New Orleans Museum of Art; Fondazione Memmo, Rome; and Tokyo Opera City Art Gallery, Japan. She has also participated in the Lyon, Berlin and Sydney Biennials.

She lives and works between New York City and Berlin.

Kapwani Kiwanga (* 1978, Canada) studied Anthropology and Comparative Religion at McGill University in Montreal and Art at l'école des Beaux-Arts de Paris. Her work traces the pervasive impact of power asymmetries by placing historic narratives in dialogue with contemporary realities, the archive, and tomorrow's possibilities. Her work is research-driven, instigated by marginalized or forgotten histories, and articulated across a range of

jellemző a változatos anyaghasználat, művei széles mediális skálán mozognak: szobrokat, installációkat, fotókat, videókat és performanszokat foglalnak magukba.

Kiwanga a művészetben keresztül tesz kísérletet arra, hogy a hatalmi rendszereket saját maguk ellen fordítsa. Egy olyan, általa „kilépési stratégiaként” meghatározott esztétikai formanyelvet alakított ki, amely arra ösztönzi a befogadót, hogy többféle nézőpontból vizsgálja meg a meglévő struktúrákat és kritikai távolságból tekintsen a jövő felé.

Kapwani Kiwanga a 2020-as Prix Marcel Duchamp, a 2018-as Sobey Award és a 2018-as Frieze Award nyertese. Legutóbbi kiállításait a párizsi Centre Pompidou, a müncheni Haus der Kunst, a rotterdami Kunststituut Melly (korábban: Witte de With), a houstoni Moody Art Center, az ICA Portland és a párizsi Palais de Tokyo mutatta be. Egyéni kiállításai többek között a cambridgei MIT List Visual Arts Center-ben, a drezdai Albertinum Museumban, a Calgary-i Esker Foundationben, a glasgowi Tramway-ben, a torontói Power Plantben, a South London Galleryben és a párizsi Jeu de Paume-ban voltak láthatóak. Művei az arles-i Fondation Luma, a Kunsthalle of Helsinki, a Musée d'Art Moderne de la Ville de Paris, a barcelonai MACBA, a londoni Whitechapel Gallery és a Serpentine Galleries, a párizsi Centre Pompidou és a Los Angeles-i Hammer Museum csoportos kiállításain szerepeltek.

Kapwani Kiwanga jelenleg Párizsban él és dolgozik.

Maria Laet (*1983, Brazília) a São Paulo-i PIESP, a londoni Camberwell College of Art, a londoni Chelsea College of Art and Design és a Rio de Janeiro-i PUC hallgatója volt. Multidiszciplináris gyakorlatának gerincét a köztéren és magánterekben végzett finom gesztusokból és beavatkozásokból felépülő akciók és beavatkozások adják. A törekvésük különféle módzatait felvonultató munkái absztrakt-minimalista jellegét kiemeli filmjeinek és fotóinak visszafogott színkezelése.

Maria Laet részt vett a 33. São Paulo-i és a 18. Sydney-i Biennálén. Műveit többek között a Grenoble-i Magasin des Horizons, a brüsszeli Fondation D'entreprise Hermès, a nizzai MAMAC; a Los Angeles-i LAXART, a Musée Régional d'Art Contemporain, Occitanie/Méditerranée; a New York-i Museum of Modern Art, a genti Museum voor Schone Kunsten, a metzi 49 Nord 6 est - Frac Lorraine, a gdanski Wyspa Institute of Art, a londoni Somerset House, a São Paulo-i Rumos Itaú Cultural, a Museu de Arte Contemporânea de Niterói és a Paço das Artes mutatta be. Munkái megtalálhatóak a Rio de Janeiro-i MAM, Gilberto Chateaubriand, a MAC Niterói; a metzi 49 Nord 6 est - Frac Lorraine, a genti MSK, a Museu de Arte do Rio, a Colección Patricia Phelps de Cisneros és a New York-i MoMA gyűjteményében.

Rio de Janeiróban él és dolgozik.

materials and mediums including sculpture, installation, photography, video, and performance. Kiwanga turns systems of power back on themselves, in art and in parsing broader histories. In this manner Kiwanga has developed an aesthetic vocabulary that she described as “exit strategies,” works that invite one to see things from multiple perspectives so as to look differently at existing structures and find ways to navigate the future differently.

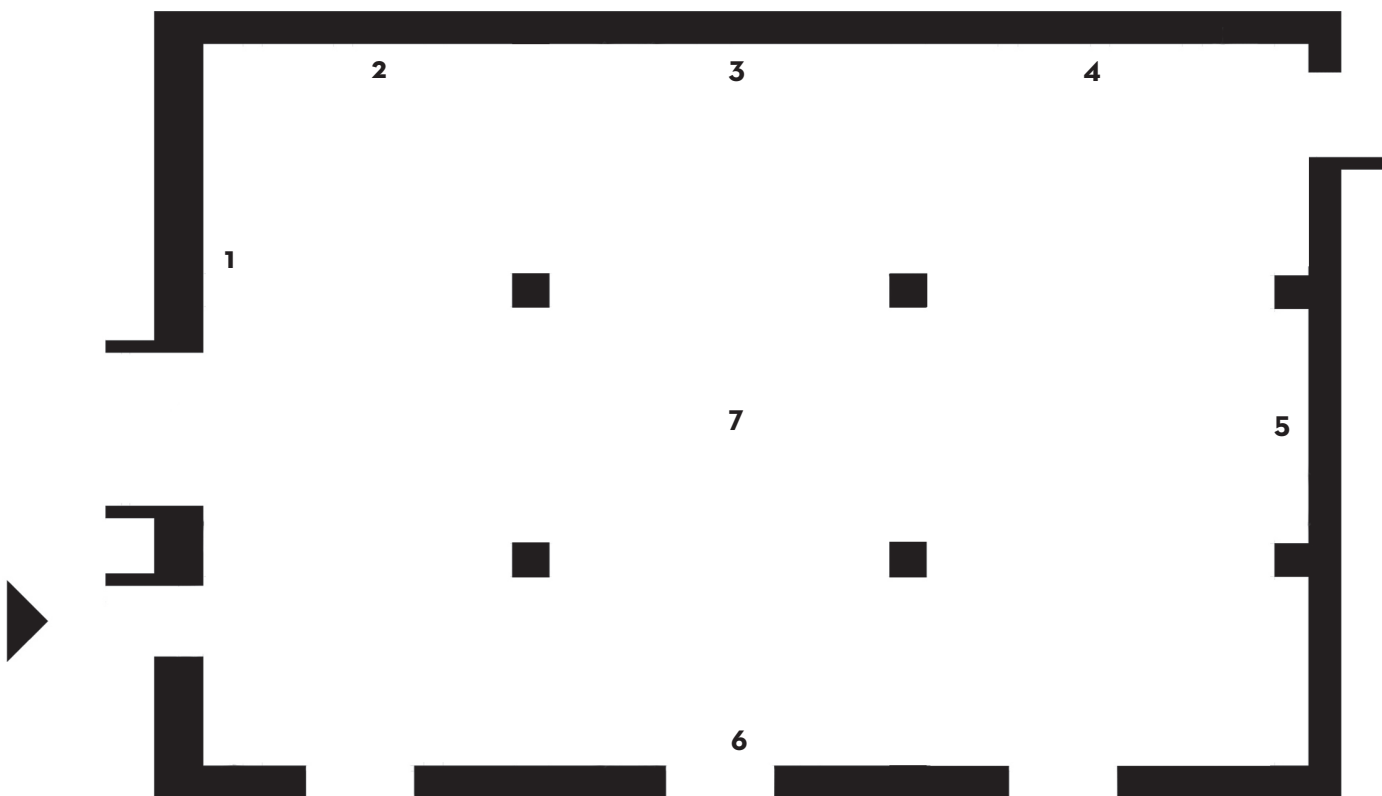
Kapwani Kiwanga was the winner of the 2020 Prix Marcel Duchamp, 2018 Sobey Award, and 2018 Frieze Award. Her recent exhibitions were presented at the Centre Pompidou, Paris; the Haus der Kunst, Munich; the Kunststituut Melly (former Witte de With), Rotterdam; the Moody Art Center, Houston; the ICA Portland, Portland and the Palais de Tokyo, Paris. Her solo exhibitions include MIT List Visual Arts Center, Cambridge; the Albertinum Museum, Dresden; the Esker Foundation, Calgary; the Tramway, Glasgow International; the Power Plant, Toronto; the South London Gallery, London and Jeu de Paume, Paris. Her work was exhibited at group exhibitions at Fondation Luma, Arles; the Kunsthalle of Helsinki; the Musée d'Art Moderne de la Ville de Paris; MACBA, Barcelona; the Whitechapel Gallery, London; the Serpentine Galleries, London; at Centre Pompidou, Paris and the Hammer Museum, Los Angeles.

She lives and works in Paris.

Maria Laet (*1983, Brazil) studied at PIESP, São Paulo, Camberwell College of Art, London, Chelsea College of Art and Design, London, and at PUC, Rio de Janeiro. Her multidisciplinary practice is informed by a series of actions resulting from subtle gestures and interventions in public and domestic spaces. Her practice is marked by fragility that is often captured in a palette of black & white that in turn highlights a seemingly minimalist approach that ultimately points to the physicality and non-physicality qualities of her work.

Laet participated in the 33rd Bienal de São Paulo and in the 18th Biennale of Sydney. She participated in group exhibitions at Magasin des Horizons, Grenoble; at La Verrière, Fondation D'entreprise Hermès, Brussels; at MAMAC, Nice; at LAXART, Los Angeles; at the Musée régional d'art contemporain, Occitanie/Méditerranée, France; at the Museum of Modern Art, New York; at MSK, Ghent, Belgium; at 49 Nord 6 est - Frac Lorraine, Metz, France; at the Wyspa Institute of Art, Gdansk, Poland; at Somerset House, London; at Rumos Itaú Cultural, São Paulo and at the Museu de Arte Contemporânea de Niterói and Paço das Artes in São Paulo. Her work is part of collections such as MAM, Gilberto Chateaubriand, Rio de Janeiro; MAC Niterói; 49 Nord 6 est - Frac Lorraine, Metz, France; MSK, Ghent, Belgium; MAR, Rio de Janeiro; Colección Patricia Phelps de Cisneros; and MoMA, New York.

She lives and works in Rio de Janeiro.

1. Györi Andrea Éva: A láng iránya I.-II. / Direction of Flame I.-II., 2018

Akvarell és ceruza papíron, egyenként 29 x 42 cm / Watercolour and pencil on paper, 29 x 42 cm each

2. Maria Laet: Föld (Parque Lage) / Terra (Parque Lage), 2015

Videó / video, 11'35"

3. Kapwani Kiwanga: Vumbi, 2012

HD videó / HD video, 31'

4. Lida Abdul: Amit ébredés után láttunk / What we saw upon awakening, 2006

16 mm film, 6'53"

5. Camille Henrot: Cynopolis, 2007-2009.

Film super 8 & DVCAM, 10'

6. Györi Andrea Éva: Mellkas érzékenység / Chest Sensitivity, 2019

Akvarell és ceruza papíron, egyenként 21 x 29 cm / Watercolour and pencil on paper, 21 x 29 cm each

7. Ouassila Arras: Korlátok / Limits, 2022

Mű bányaszőr, henna festék, változó méret / fake sheep fur, henna, variable dimensions